

Arrestnummer C / 214 / 2019
Repertoriumnummer 2019 / 535
Datum van uitspraak 22 februari 2019
Notitienummer griffie 2018/NT/439
Notitienummer parket-generaal

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001322446-0001-0008-01-01-1

Not.nr. BG.66.L7.002598/13

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *266*, (RN)
geboren te op
kinderverpleegster,
wonende te ,
- beklaagde -

verdacht van:

te herhaaldelijk in de periode van 19.06.2013 tot en met 07.11.2016

A. Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, meer bepaald in strijd met het artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, namelijk een vervallen torenkraan, steenafval, houtafval, 2 vervallen en verroeste verhuisliften, 1 kapotte aanhangwagen, 3 vervallen caravans, een verroeste generator, te hebben achtergelaten en nagelaten te hebben deze te verwijderen;

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

B. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval), namelijk voor het opslaan van een vervallen torenkraan, 3 oude caravans, 2 metalen hokken, bouwstenen, kasseien, steenafval, dakpannen, hekkens, houtafval, 2 vervallen en verroeste verhuisliften, 1 kapotte aanhangwagen, kruiwagens, 2 boten, een verroeste

betonmolen, een ijzeren tank, plastic tonnen met bouwafval, een bagagerek, stenen buizen, treinbilzen, rode metalen vaten met bouwafval, opgerolde omheiningsdraad, een verroeste generator.

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 250 euro per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

Op het perceel gelegen te _____, gekadastraerd als _____, met een globale oppervlakte van _____, eigendom van _____ ingevolge een akte van aankoop verleden op _____ voor _____ te _____.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B16, besliste bij vonnis van 7 februari 2018 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied:

*Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A en B in hoofde van beklaagde **bewezen** en gelast uit dien hoofde **de opschorting** van de uitspraak van veroordeling en dit voor de duur van **DRIE (3) JAAR**.*

Legt de veroordeelde de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van EENENVIJFTIG EURO TWINTIG CENT (51,20 EURO) in uitvoering van artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013) (artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie (1)).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, in totaal begroot op 271,37 EUR.

De herstelmaatregel:

Veroordeelt _____ overeenkomstig artikel 16.6.4, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid tot het inzamelen,

vervoeren en verwerken verwijderen van alle achtergelaten afval binnen een termijn van drie maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van 75,00 euro per dag vertraging in de naleving van deze veroordeling te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van drie maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis met een maximum van 15.000,00 euro.

Verplicht de beklaagde, op grond van artikel 16.6.4, tweede lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest.”

1.2. Tegen dit vonnis werd op 15 februari 2018 door het openbaar ministerie hoger beroep ingesteld.

1.3. Er werd op 15 februari 2018 door het openbaar ministerie een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge.

1.4 Op de rechtszitting van 2 november 2018 werd de zaak uitgesteld naar de rechtszitting van donderdag 10 januari 2019.

1.5. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 10 januari 2019 in het Nederlands:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Johanna Erard, substituut-procureur-generaal,

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester Charlotte Ponchaut, advocaat met kantoor te Gent.

2.1 De verklaring van hoger beroep tegen het vonnis van 7 februari 2018 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werd tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

Het verzoekschrift houdende de grief, die tegen het vonnis wordt ingebracht, werd eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door het openbaar ministerie ingediende “grievensformulier hoger beroep” wordt nauwkeurig bepaald welke grief tegen het voormeld vonnis wordt ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de straf en/ of maatregel. Als reden werd vermeld dat de verleende opschorting niet in verhouding staat met de ernst van de feiten, gezien de incriminatieperiode, voorheen reeds proces-verbaal voor gelijkaardige feiten werd opgesteld

en de beklagde zich niet volledig in regel heeft gesteld, waarvoor de eerste rechter ook de gevorderde herstelmaatregel heeft bevolen.

2.3 Het hoger beroep van het openbaar ministerie werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en is ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van het hoger beroep en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel op te werpen.

Gezien de perken van het ingestelde hoger beroep en de ingediende grief staat op grond van het vonnis van 7 februari 2018 definitief vast dat de beklagde schuldig is aan de telastleggingen A en B hiervoor vermeld. Ook de beslissing over de herstelmaatregel is niet beroepen en is definitief. Het hof heeft aldus enkel te oordelen over de straf.

3. De bewezen feiten van de telastleggingen A en B werden door de beklagde gepleegd met eenzelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek één straf moet worden opgelegd.

Het zonder vergunning opslaan van allerhande afval, op bovendien een chaotische wijze, brengt een verloedering van de buurt en omgeving mee en verstoort een goede ruimtelijke ordening. De beklagde was enkel bekommerd om haar eigen doel om op haar tempo een woning af te werken en had geen oog voor de hinder die zij voor de buurt veroorzaakte.

De materialen en het afval werden zeer langdurig opgeslagen. Diverse overheden hebben hun tussenkomst verleend in deze zaak, wat een belangrijke maatschappelijke kost in de vorm van inzet van personeel en middelen meebracht. Dat de beklagde stelt niet te begrijpen waarom tegen haar een "*heksenjacht*" werd gevoerd nu zij het nodige deed, zij het op haar tempo, strookt niet met de diverse vaststellingen. Van een zogenaamde heksenjacht was geen sprake; integendeel, betoonden de overheden die tussenkwamen veel geduld ten aanzien van herhaalde beloftes van de beklagde om het perceel op te ruimen. Deze beloftes werden slechts schoorvoetend en met steeds weer overschrijdingen van de beloofde termijn waarbinnen een en ander zou worden uitgevoerd, nagekomen.

Het opleggen van een geldboete is passend en noodzakelijk als maatschappelijke vergelding, om blijk te geven van de maatschappelijke afkeuring voor de feiten en om de beklagde ertoe aan te zetten voortaan geen misdrijven meer te plegen. Uit niets volgt dat het opleggen van een geldboete de sociale declassering van de beklagde zou meebrengen of haar sociale reclassering op disproportionele wijze zou in het gedrang brengen, zodat het hof niet ingaat op de voor het hof herhaalde vraag van de beklagde om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten.

Bij het bepalen van de omvang van de geldboete houdt het hof in het voordeel van de beklaagde rekening met het feit dat intussen uiteindelijk wel volledig werd opgeruimd en met haar blanco strafregister.

De feiten werden gepleegd na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat de geldboete wordt verhoogd met 50 deciem. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde in voldoende mate aan om de geldboete te betalen.

4. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

De beklaagde dient ook, als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf, te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 deciem tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Tevens is de beklaagde gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 53,58 euro bedraagt.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, moet de beklaagde tenslotte ook nog worden veroordeeld tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen, met inbegrip van de artikelen vermeld in de telastleggingen, en van de artikelen:

- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Perken van het hoger beroep:

PAGE 01-00001322446-0006-0008-01-01-4

Het hof stelt vast dat gelet op de verklaring van hoger beroep en vervolgens het grievenformulier ingevolge het vonnis van 7 februari 2018 de beslissingen over respectief de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A en B en over de herstelmaatregel vaststaan.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en er ten gronde over beslissend **met eenparige stemmen:**

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt:**

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastleggingen A en B samen tot een geldboete van **500 euro**, verhoogd met 50 decimen tot 3.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 decimen en aldus gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 53,58 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 271,37 euro in eerste aanleg en 62,37 euro in beroep.

|

Kosten eerste aanleg: **€ 271,37**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 27,00
Afschrift akte HB OM: € 3,00
Dagv. bekl.: € 26,70

€ 56,70

+ 10 %: € 5,67

Totaal: **€ 62,37**

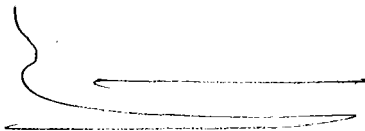
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer Bart Meganck, als waarnemend kamervoorzitter, plaatsvervangend magistraat Dirk Van Remootel en plaatsvervangend raadsheer Caroline Bergez, en in openbare rechtszitting van **22 februari 2019** uitgesproken door raadsheer – wnd. kamervoorzitter Bart Meganck, in aanwezigheid van Johanna Erard, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

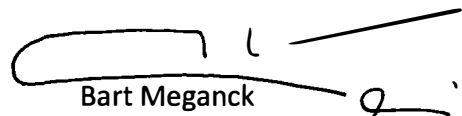
Leentje Mouton

Caroline Bergez

Dirk Van Remootel

Bart Meganck

